

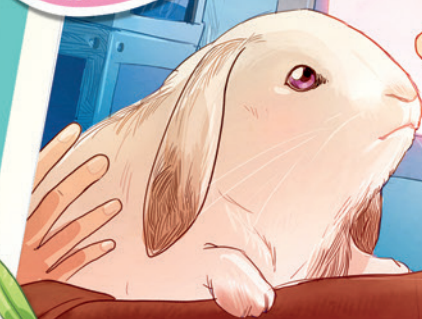
MATHILDE BONETTI

6

Martina

NAPLÓJA

LICIA COLÒ
ajánlásával

NYULAK, szerelem és fantázia

Könyvmolyképző Kiadó

Mathilde Bonetti Milánóban született 1971-ben. Életét a nagy szenvedélyek jellemzik: egy állatokkal teli házban nőtt fel, ma pedig csodálatos pedigrész macskákat nevel nagy szeretettel, amelyek gyakran inspirálólágnak hatnak rá; szívesen fényképezi a legfurább állatokat, olyannyira, hogy csodálatos képei gyakran illusztrálják is a könyveit. Imádja a műkorcsolyázást és a versenytáncot, erre a két sportra mindig talál elég időt. Táncban Lombardia területi bajnoka és olaszországi második helyezett is volt már. Publicista, műfordító és persze író, aki legfőképpen arról ír, amit a legjobban szeret. Így aztán nem meglepő, hogy Mathilde rengeteg gyermekeknek és felnőtteknek szóló olyan történet szerzője, ami kedvenc állatairól, a táncról és a korcsolyázásról szól. Monzában él és dolgozik.

MATHILDE BONETTI

Nyulak, szerelem és fantázia

Linda Cavallini illusztrációival

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

Gyerekként és ifjúkorában az emberben van egyfajta természetes fogékonyság az állatok iránt. Az azonban, amit én az életben adománynak szeretek hívni, ha nem táplálják, elfogy. Gyorsan felnőtté válunk, és eltűnik a természet igazi szeretete, ami pedig ezer és ezer formában létezik mellettünk. Ezek a történetek újraélesztették bennem fiatalságom pillanatait, és ugyanakkor megálmodhattam olyan kalandokat, amelyeket át szerettem volna élni. Ezek a történetek segítenek megerősíteni azt az adottságot, amellyel minden gyerek tudatlanul is rendelkezik. Az utóbbi években az állatvédelem támogatottsága bizonyosan növekedett, de ezzel egy időben teret hódítottak azok az eszközök és életformák is, amelyek egyre jobban eltávolítanak a természettől. A jövő már az interneté és a különböző technológiáké, amelyek fejlesztik ugyan a kultúránkat, de mozdulatlanyságra ítélik testünket-lelkünket, hiszen órákra a számítógép elé láncolnak minket. Nos, ezek a napló formájában leírt történetek segítenek emlékezni arra, hogy a szépség minden dologban megtalálható. Segítenek, hogy önfeledten megnyissuk az elménket anélkül, hogy számítógépet vagy mobiltelefont használnánk. Minden hozzávaló adott egy jó szórakozáshoz: ifjonti lángolás, első szerelem, ami megdobogtatja a szívünket; a főszereplők, akikben magukra ismerhetnek az olvasók, és a felismerés, hogy még ha gyerekek vagyunk is, meg tudjuk változtatni a dolgokat. Igen, ilyen dolgok miatt tetszenek nekem ezek a történetek, és megköszönöm Mathilde Bonettinek, hogy olyan harmonikusan egyesítette a fantáziát, a valóban megélt tapasztalatokat, a gyakorlati információkat és a biológiai megjegyzéseket, és ezáltal segített, hogy valamennyien egy kicsit közelebb kerüljünk az állatokhoz.

Ölelés,

Licia Colò
(televíziós műsorvezető, szerző, író)

„Az állatok és az igazán emberséges emberek közötti, sokáig keresett, hiányzó láncszem mi vagyunk. Hogy valóban emberséges emberek legyünk, meg kell tanulnunk tisztelni az összes élőlényt, és főként az állatokat, akik hozzánk hasonlóan képesek örömet és fájdalmat érezni, és akiket olyan kegyetlenül kínzunk a laboratóriumokban, a telepeken, a ketrecekben, gyakran egyenesen szórakozásból, mindenféle mentség nélkül.”

KONRAD LORENZ (1903-1989) OSZTRÁK
ETOLÓGUSNAK ÉS A MODERN ETOLÓGIA ATYJÁNAK,
AZ ORVOSTUDOMÁNY ÉS A FIZIOLÓGIA NOBEL-
DÍJAS TUDÓSÁNAK TULAJDONÍTOTT MONDÁS

SZIA, ÉN VAGYOK!

A nevem **MARTINA**, tizenhárom éves vagyok, és már néhány éve **naplót** vezetek.

↗ Naplót az állatos kalandjaimról.

Igen, mivel úgy tűnik, hogy nem két kezem és két lábam van, hanem négy mancsom. Hallottál már a „zöld hüvelykujjas” növénybolondokról? Ha egy ilyennek palántát adsz a kezébe, hamarosan botanikus kertben találod magad.

Hát én ugyanígy vagyok az állatokkal: úgy tűnik, az én küldetésem az életben az ő megmentésük.

Lehet, hogy ez a sors műve, de az is lehet, hogy ez valami genetikai dolog, mivel az anyukám állatorvos.

A családban úgy mesélik, én mentettem meg **MARCIPÁNT**, még ha nem is emlékszem rá, mert nagyon kicsi voltam.

Mindenesetre minden akkor kezdődött.

Marcipán a macskánk.

Anya azt mondja, hogy a játszótéren voltam a bébiszitterrel, amikor megláttam egy fickót, aki elrejtett valamit az egyik bokorban, és én

odamentem megnézni, mi lehet az. A gyökerek között egy fehér kiscica volt, a szeme még ki sem nyílt. Valószínűleg nem is tudtam, mi az, de bedugtam a pulóverembe. A bébiszitter akkor találta csak meg nálam, amikor felvett, hogy elinduljunk hazafelé.

Azóta neveznek úgy a rokonaim, hogy **Martina, a macskaszívű**. És azóta folyton olyasmik történnek velem, mint amiket a tévéhíradóban látni: „a kistiú megállítja a megvadult lovat”, vagy „a kislány a delfinekkal beszélget a Delfináriumban”.

És sajnos a barátaim sok-

szor nem hiszik el, ami-

kor elmesélem, mi

történt velem. Mint

amikor ötödikes ko-

romban a parkban

találtam egy hatal-

mas, törött pán-

célú **teknősbé-**

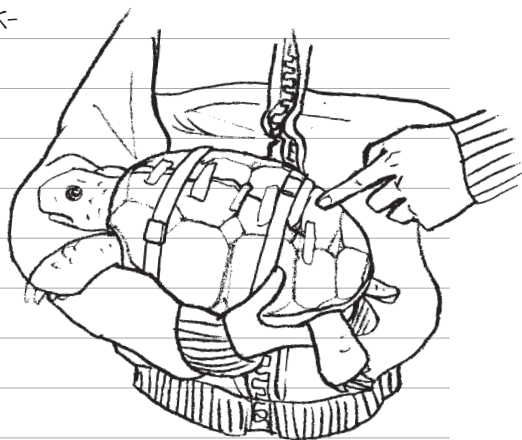
kát, és senki sem

vett komolyan, még

Massimo De Carlo sem, aki korábban

még csak észre sem vett, bezzeg innentől elkezdett „kettyós-nak” nevezni. Fene se érti, mi tetszett nekem rajta annyira...

Mindenesetre Kénytelen voltam szelfizni egyet a teknőssel, és elküldeni a képet az egész osztálynak, nehogy csorba essen a szavahihetőségemen!

Ez én vagyok a teknőssel.

Jaj, el is felejtettem. Imádok fényképezni. Elsősorban állatokat, tehát amikor a kamerám elé kerül egy, megpróbálok készíteni néhány szép fényképet. Pont úgy, ahogy a teknősbékával is tettem, aki immár jól van: anyukám elhívta egy hüllőspecialista kollégáját, és rendbe tették a páncélját valami különleges gyantás ragasztóval.

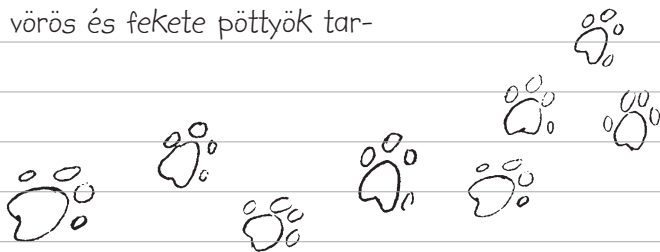
Akkor határoztam el, hogy naplót fogok írni, sok rajzzal és fényképpel, így a kalandjaimat sokkal pontosabban tudom dokumentálni.

Meg aztán apa tanácsára – aki élethű rajzokat készít könyvek és újságok számára – elküldtem az egészet egy kiadónak, és... ta-dam! Íme a regények!!! És ezt az új történetemet is igazán érdemes elmesélni!

És itt van **Marcipán,** aki ráadásul fajtatiszta! Burmai szent templommacska, amelynek a jellegzetessége a fehér „zoknik” és a kék szem. Kiskorában teljesen fehér volt, aztán ahogy nőtt, beszínesedett az arca (azaz a pofácskája), a farka,

a fülei és a lába (a teste és a mancsai viszont fehérek maradtak: ezért mondják, hogy zoknija van!) Marcipán bundájának színezete különleges: úgy hívják, SEAL TORTIE. A színes részeit vörös és fekete pöttyök tarkítják.

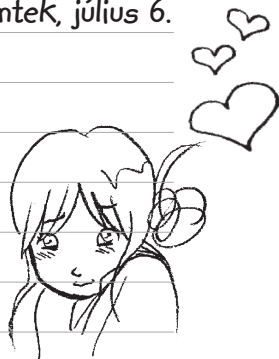

Péntek, július 6.

Hivatalos: **SZERELEMESES VAGYOK DENISBE.**

Nem tudom elhinni, de pontosan így van. Más-
különbben nem lennék ilyen rosszul a gondolattól,
hogy nélküle kell töltenem a szombatot.

„De hiszen csak 12 órától van

szó” – mondta Alessia, a legjobb barátnőm, amikor látta, mennyire magam alatt vagyok. De **12 ÓRÁT** nagyon hosszúnak érzel, amikor inkább a barátoddal szeretnél lenni, mert ha jól értettem,
Denis a barátom.

II AMI VÉGÜL IS... MIT TUD Ő AZ ÉLETRŐL?
NÁLAM TÖBBET, PERSZE!

Igen, tudom, kicsit bizonytalan vagyok.

És sajnos az utóbbi időben TIZIANA, a más-
sik legjobb barátnőm is hozzájárult ahhoz, hogy
csökkenjen a magabiztosságom.

„Ha továbbra is Denis barátnője akarsz len-
ni, Martina, nem engedheted meg magadnak,
hogy hibázz”

– magyarázta felszegett állal, mint amikor kiok-
tatást tart az életről. „Egy olyan fiúnak, mint ő,
nem kell sok, hogy beleszeressen másba.”

Nem volt éppen kedves dolog, hogy ezt mondta, de Titti már
csak ilyen. Márpedig egy ideje gyakran megesik, hogy nem
éppen kedves dolgokkal hozakodik elő.

Mindenesetre éppen ezért lenne számomra olyan
fontos, hogy holnap együtt lehessenek Denisszel:

hogy lássam, tényleg olyan biztos-e kettőnkben. Tudod, mi-
lyenek a fiúk: az ember soha nem tudhatja, mi jár a fejükben
igazából. Összegezve: **LÉTFONTOSÁGÚ** lenne, hogy vele
töltsem ezt az (első) szombatot, amikor hivatalosan is egy
pár vagyunk! Ehelyett „önkéntesnek” megyek az állatmen-
helyre. Azért tettem idézőjelbe az **önkéntes** szót, mert igazából
az anyám ötlete volt, nem az enyém. Szóval csak abban az ér-
telemben leszek önkéntes, hogy **NEM** kapok érte fizetséget.
Ez az én formám! „Nekem különböző állatokat kell ott meg-
vizsgálnom, de neked nagyon szép élmény lesz” – biztosított

GRRRR!

Meg ne próbáld, Denis!

És ez nagyon nem tetszik nekem...

MINDEN-ANYA-KLASSZIKUS FOGÁSA:
Ő DÖNT, TE (!!!) PEDIG MEGCSINÁLOD...

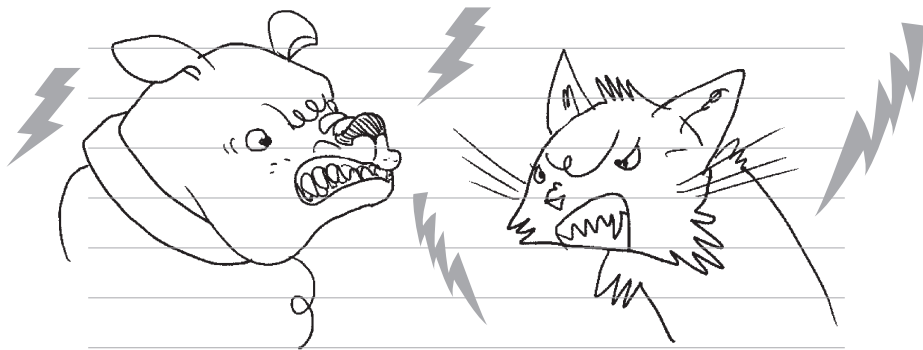

felőle az anyám ma reggel. „Ezen a menhelyen bántalmazott állatokon segítenek. Ez tökéletes hely a számodra, Martina.”

Mindig nagyon boldog vagyok, ha olyan helyen tölthetek egy napot, ahol állatokon segítenek. De Denis nem jön, és ezért ahelyett, hogy jó élmény lenne, **a szombatom egy kicsit...**

hiábavaló lesz! Nem hiszem el, hogy ezt leírtam. Nos, nemrég még bármit megtettem volna, hogy minél inkább távol tartsam magam Denistől.

Amikor ideköltözött a házunkba, nagyon sokáig úgy voltunk egymással, mint a kutya meg a macska. Annyira odavolt magától, amiért tévés reklámarc lett, meg dzsúdóbajnok...

Eleinte egyenesen gyűlöltem. Amikor az iskolámba kezdett járni, akkor is **GYŰLÖLTEM**. Ugratott, és „kislánynak” szólított, csak mert egy évvel fiatalabb vagyok nála. Nem tudom, ő mesélte-e be az osztálytársainak, hogy futok utána, vagy azok híresztelték-e el. Tény, hogy **folyton zavarban voltam a helyzet**

!SZTRATOSZFERIKUS!

JUSTIN I LOVE YOU

miatt. Azért is, mert az utolsó do-
log, amit akartam, hogy egy legyek
a sok lány közül, akik érte epe-
kednek. Az iskolában tényleg min-
den lány fut utána, mintha Justin
Bieber lenne.

Ő pedig teljesen elszállt magától.

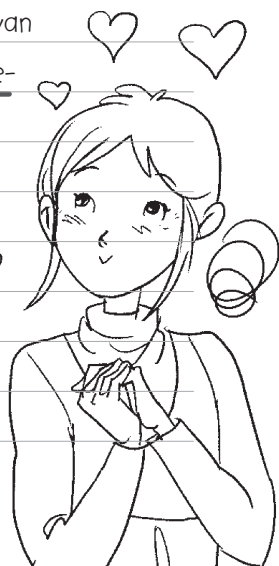
Megvan az a klasszikus típus, aki tud-
ja, hogy szuper helyes, és egyet-
len alkalmat sem szalaszt
el, hogy ezt hangsúlyozza?

Nos, ez Denis.

Valójában viszont tud másmilyen is lenni. **Rokonszenves és
derűs, és amikor rád néz azzal a kék szemével, mindig
olyan érzést kelt benned, hogy sokkal több van benne,
mint ami látszik.** Meg aztán szereti az állatokat,

és ez számomra váratlan felfedezés volt. Olyan
gyengéden bánt velük. Megmentett és örökbe-
fogadott egy kiscicát. És ahányszor csak se-
gíteni kellett egy bajba jutott kis jószágón,
soha nem fordított hátat. Sőt. Segített ne-
kem szívvel-lélekkel. A kalandjaink minden
részletét elolvashatod a korábbi naplóim-
ban, ahol elmesélem, hogyan mentettünk

CSAK HOGY TUDD, EZÉRT
SZERETTEM BELE...

meg egy **szarvasborjút**, aztán egy **makikölyköt**, egy sokkos **lovat**, sőt egy **medvebocsot** is, ami messzire kóborolt az anyjától...

Nos, a dolgok szép lassan megváltoztak közöttünk. Vagy talán egy csapásra változtak meg azzal, hogy megcsókolt.★ ★ ★

MICSODA
ÉJSZAKA
SRÁCOK!!

★ Ez éppen a medvebocsos kalandunk közepette történt... Az erdőben voltunk, az éjszaka közepén, az ég csillagokkal telehintve, a tücskök aláfestő zenét ciripeltek, **az ajkunk egymáshoz közeledett, és... HÚ!**

Soha nem csókolóztam még, és csak egyet mondhatok: **OLYAN VOLT, MINT A FILMEKBEN.** Aztán újra megcsókolt, amikor az állatkertben dolgoztunk (lásd a legutóbbi naplómát: *Kaland az állatkertben*). És ott azt is mondta, hogy a barátnője vagyok.

Erre mi történik az első szombaton, miután egy fiú végre azt mondta nekem, hogy a barátnője vagyok? **Az anyám minden teremet keresztülhúzza, és arra kényszerít, hogy vele töltssem a napot!**

– Miért vágsz ilyen képet, Martina? – kérdezte tőlem, amikor látta, hogy nem vagyok túlságosan lelkes az ajánlatától (amely valójában inkább parancs volt, semmint ajánlat).

⚡ LÁTSZOTT RAJTAM, HOGY MAJD SZÉTVET A MÉREG!

– Igazából Denis dzsúdóversenyére akartam menni – feleltem tétován. – Megígértem neki.

Az anyám jóízűen felnevetett. – Mindig azt mondtad, nem tudod elviselni Denist, amikor dzsúdózik. Most meg egyenesen elmennél megnézni?

Vállat vontam, de **biztos vagyok benne, hogy elpirultam.**

– Ez fontos verseny – dohogtam. – Mindannyian elmegyünk, és szurkolunk neki. – A „MINDENKI” alatt Piert, Denis legjobb barátját, Alessiát, az első számú legjobb barátnőmet és Tizianát, a kettes számú legjobb barátnőmet értettem.

Az anyám tovább nevetgélt. – Tényleg furcsa vagy. Először nem győzöd ugratni, hogy... hogy is szoktad nevezni? Á, igen, **NINDZSA BOY** meg **KARATEKÖLYÖK**, most meg...

Bizonytalan kézmozdulatot tettem. A beszélgetés kezdett rossz irányt venni. A legkevésbé sem szeretném, ha az anyám

SŐT, NAGYON ROSSZAT

ANYAAAAA!! HA DENIS EZT ELOLVASSA, NEKEM ANNYI!
Denis, kérlek, ezt akkor mondtam, amikor még UTÁLTALAK, tudod!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

azt kezdené gondolni, hogy Denis tetszik nekem. – JÓL VAN, NEM SZÁMÍT – zártam rövidre.

Én nem az a kamasz vagyok, aki folyton veszekszik az anyjával. Sőt, sok osztálytársamtól eltérően, én elég jól kijövök vele.

Csak amikor választanom kell, hogy a szombatot vele töltöm vagy a barátommal, aki életemben először megcsókolt...

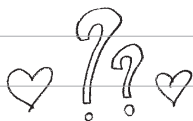
Őszintén szólva ez utóbbit szeretném!!!

Te mit tennél??

Ezért NAGYON ROSSZKEDVŰEN indulok a gazdaságba

Az egyetlen jó dolog az, hogy legalább állatok között lehetek.

Két órán keresztül azon rágódtam a szobámban, hogy vajon küldjek-e egy sms-t Denisnek, de végül úgy döntöttem, majd másnap...

Július 7., szombat (életem leghosszabb napja...)

Bár NYÁRI SZÜNET volt, már 8.30-kor a kapuban álltam felöltözve és megfésülködve (már ha annak lehet nevezni, hogy Lila hajgumival úgy-ahogy összefogtam a hajam). Az anyámat vártam, aki még fent volt a lakásban, összeszedte a holmiját meg a vizsgálatokhoz szükséges eszközeit. Még nem döntöttem el, pontosan mit írok Denisnek, de éppen azért indultam el korábban, hogy egy

A SZUPERHARSÁNY LILA A SZŐKE
HAJAMBAN – EZ IGAZÁN MURIS!